

Herstel

No. 13
9 JUNI 1945
Verschijnt
elke 14 dagen

ORGAAN DER KATHOLIEKE ARBEIDERSBEWEGING IN BEVRIJD NEDERLAND

Wat wij van de „Volksschool“ verlangen.

Er moest een school zijn, die helemaal berekend is op het kind, dat niet doorstudeert. Dat eist het belang van de overgrote massa der kinderen en is daarom ook in het belang der hele gemeenschap. Een sociaal-economisch hoog ontwikkelde gemeenschap heeft behoefte aan een arbeidersstand, die betrekkelijk goed is ontwikkeld.

En de grond-eis, waaraan de volksschool moet voldoen is deze, dat de kinderen na de lagere school zó veel kennen en kunnen, dat zij er voor voelen en er toe in staat zijn, om de ontwikkelingskansen, die het gewone arbeidersleven biedt, te benutten.

De lagere school moet gekenmerkt zijn door de rust, die in ieder eind-onderwijs instituut kan heersen.

Het bestaan en verplichtend zijn van een minimum-program is, gezien 's mensen zwakheid in velerlei opzicht, nodig.

Nooit echter mag men de ware ontwikkeling van een klas of school opofferen aan de afwikkeling van dat program.

Het maximum van waarsichtig kennen en kunnen en niet de afwikkeling van dat program is het doel.

Is het voorgeschreven program werkelijk een redelijk minimum-program voor het slag kinderen, dat de school bevolkt, dan behoort er geen conflict te bestaan tussen het maximum van ontwikkeling en de afwikkeling van dat program.

Maar onderwijzers, die overtuigd zijn, dat het minimum te hoog is gesteld, dienen voor hun mening eerlijk uit te komen, zonder vrees, als achterlijk te worden beschouwd. De wereld is vergiftigd door het verlangen naar zoveel mogelijk weten van allerlei dingen, naar „weetjes“ vooral, zoals die in boeken staan.

Bij sommige onderwijzers — in deze gewoonlijk geprest door de algemeen heersende mentaliteit — leeft een drift, om het peil van de klas op te voeren. Want: een leerkracht, die het zóver weet te brengen, dat zijn 4e klas al boekjes van de 6e doorwerkt, geldt als een prima-onderwijzer.

Dat het geleerde er diep in komt te zitten en op allerlei wijzen zó wordt verwerkt, dat de stof tengevolge van veelsoortige uitoefening volkomen wordt beheerst, wordt feitelijk minder geteld, omdat het grondig kennen niet zo opvalt als het „veel gehad hebben“. Bovendien laat men zich gemakkelijk uit de ware koers brengen, om de concurrentie met andere scholen of andere leerkrachten aan te kunnen of om van den leider der volgende klas niet de vraag te krijgen „hebben ze dat bij u niet gehad“? Een eerste-klas-

STICHTING VAN DE ARBEID

Gedurende de bezettingsjaren is regelmatig overleg gepleegd tusschen vertegenwoordigers van werkgevers- en werknemerscentralen, die formeel werden opgeheven, doch in het geheim haar arbeid hebben voortgezet. Aan dit overleg werd deelgenomen door dr. ir. A. H. W. Hacke, directeur-generaal van den Arbeid. In dit overleg werd volledige overeenstemming bereikt over een gemeenschappelijke organisatie van den arbeid. De principiele grondslagen daarvan werden neergelegd in een STICHTING VAN DEN ARBEID, tot bevordering van den socialen vrede, orde en rechtvaardigheid. Voorzien is in een gemeenschappelijk overleg op sociaal gebied, zoowel bedrijfstaksgewijze als landelijk en centraal. De stichting stelt zich voorts ten dienste van de overheid ter vervulling van opdrachten ten bate van het algemeen belang. Daarnaast is diepgaand overleg in een vergevorderd stadium

over de wijze van behandeling van economische vraagstukken in organisatorisch verband, met deelneming van de vakbeweging der werknemers aan het dragen van verantwoordelijkheid. Er van uitgaande, dat medezeggenschap van de arbeiders in het beheer van de onderneming niet gevraagd wordt, werd eenheid van inzicht verkregen over de wenschelijkheid van een ruime vertegenwoordiging van de arbeidersvakbeweging in het hoogste economische college dat de regeering ter zijde zal staan; daarnaast over de noodzakelijkheid, dat op dit terrein ook een aantal lagere publiekrechtelijke organen moet worden gesticht. Er werd besloten voor te stellen, de uitwerking hiervan, alsmede de vraag, hoe de verdere samenwerking op economisch gebied kan worden bevorderd, onverwijld door de overheid, de ondernemers en werknemers in studie te doen nemen.

URGENTIEPROGRAM

Door de gezamenlijke werkgevers- en werknemerscentralen is als verder resultaat van gemeenschappelijk overleg reeds eenige maanden geleden het volgende urgentieprogramma aan de regeering toegezonden:

1. Van Regeeringswege worden, in overleg met het georganiseerde bedrijfsleven, onverwijld maatregelen getroffen, dat:
a. de werknemers, die in het buitenland gedwongen werken,
b. de krijgsgevangenen,
c. de door den vijand als gijzelaar geïnterneerden of om andere redenen door den bezetter van hun vrijheden beroofde personen,
d. de onderduikers, in hun oude functies te werk worden gesteld. Als dit om bijzondere redenen niet aanstands mogelijk is, geldt voor hen een wachtgeldregeling, die onverwijld van overheidswege wordt ingesteld of bevorderd. Tevens wordt voor hen, die voor dien tijd werkloos waren, een financiële regeling getroffen.
2. Onmiddellijke rehabilitatie en herstel in oude functie onder continueering van rechten van allen, zoowel in overheids- als in particulieren dienst die tijdens de bezetting door politieke terreur, dan wel omdat zij weigerden onvaderlandsche handelingen te verrichten, werden ontslagen of genoodzaakt werden ontslag te nemen, resp. werden gedegradeerd.
3. Handhaving van het ontslagverbod, uitzonderingen toe te staan door de Overheid, met behulp van organen uit kringen van werkgevers en werknemers.
4. Weder-invoering van normale werk- en rusttijden.

5. Krachtige bevordering van de werkgelegenheid door het treffen van maatregelen tot onmiddellijken wederopbouw van de verwoeste gebieden, uitvoering van openbare en cultuurtechnische werken, bouw van goede en ruime arbeiderswoningen en van middenstandswoningen en andere utiliteitsgebouwen.
 6. Verhooging van de rantsoenen van de voornaamste levensbenodigdheden, in het bijzonder van voeding, schoeisel, dekking en kleeding. Krachtige bestrijding van den zwarten handel.
 7. Prijszetting door de Overheid. Loonregeling onder toezicht van de Overheid. Herziening van loonen en prijzen ter verbetering van het levenspeil. Handhaving van de beschermende maatregelen, welke voor huurders van woningen zijn getroffen.
 8. Directe verbetering van de uitkeeringen aan ouden van dagen.
 9. Krachtige bevordering van de volksgezondheid, in het bijzonder door de bestrijding van de tuberculose.
 10. Het treffen van financiële voorzieningen voor oorlogsinvaliden, waaronder ook begrepen die Nederlanders, die slachtoffer werden van bombardementen, zoowel hier als in het buitenland.
- Het voor zoover noodig boven en behalve reeds bestaande wettelijke voorschriften voorzien in de behoeften van zeevarenden, die in den oorlog ter beschikking stonden en staan der geallieerden en gedurende dezen tijd geheel of gedeeltelijk invalide zijn geworden, zoowel in die van hun nagelaten betrekkingen

onderwijzer, die zichzelf durft te zijn, stelt niet als eis, dat de kinderen „alles gehad hebben“.

Door ouders en door anderen wordt een school vooral hoog aangeslagen, als de kinderen er ook een „vreemde“ taal leren, na de oorlog Engels vooral.

Of dat alles gaat ten koste van de moedertaal-ontwikkeling vooral, wordt meestal minder overwogen. Van harte hopen wij, dat onze volksschool niet zal worden „belast“ met een vreemde taal.

Of de Katholieke arbeidersbeweging over dit vraagstuk precies eerder denkt als schrijver dezes, is mij onbekend. Zij zal zich echter diep bewust zijn van de grote betekenis van een goede volksschool voor de opheffing van onze arbeidersstand en zeker niet uitgaan van deze valse mening, dat een nieuw vak erbij altijd gelijk staat met verhoging van het peil der school. Zich laten voorlichten door werkelijk deskundigen, die volop in de praktijk van het lager-onderwijs zitten, en dan onze arbeiders voorlichten in deze uiterst gewichtige zaak, is in ieder geval de taak onzer beweging. Van de onderwijzers der volksscholen vragen wij niet meer en niets minder dan dit: hebt de moed en de nederigheid om tegen dat „steeds meer“ en „snel vooruit“ op te roeien; laat u enkel leiden door deze gedachte: ik moet het kind brengen tot waarachtige kennis, die voldoende is opgenomen, om een basis te zijn voor verdere kennis-vererving; ik mag geen weten bevorderen, dat om zijn oppervlakkigheid in betrekkelijk korte tijd eerder verwarrend dan verhelderend werkt“. Niet aan het trimster of de maand, waarin hij is, doch aan de mondelinge antwoorden en aan het schriftelijk werk der leerlingen moet hij afmeten, of hij een goed tempo gevolgd heeft.

De mentaliteit van: „Ze moeten het nou onderhand maar kennen“ is foutief. Binnen de mogelijkheden, die het klassikaal onderwijs biedt, dient de onderwijzer de zwakken van een klas te helpen, door ze werk te geven, dat aan hun ontwikkelingspeil is aangepast. Want: moeten de zwakken in alles mee met de klas, dan vorderen zij in een jaar tijds soms bitter weinig, worden licht moedeloos, onverschillig, a- of anti-sociaal.

Kinderen, die klaarblijkelijk ongeschikt zijn voor het gewoon lager onderwijs trachte men zo spoedig mogelijk te doen verhuizen naar het B.L.O. De onderwijzer dient er veel voor over te hebben, de vaak onwillige ouders te winnen voor het plan; voor de kinderen hangt er al te veel van af, om zich met een zwakke poging in deze tevreden te stellen.

Bij de vernieuwing, die ons onderwijs ondergaan zal, moeten wij allen, sommige onderwijzers inclusief, los kunnen van de overmatige

Herziening lonen en arbeidsvoorwaarden in de Textielindustrie.

Onmiddellijk na de bevrijding hebben wij als Bedrijfs-unie voor de Textielindustrie in bevrijd gebied, contact opgenomen met de Vereniging van Tilburgse Fabrikanten van Wollen Stoffen om te komen tot herziening van lonen en arbeidsvoorwaarden.

Dat was noodzakelijk, daar de verhouding tussen lonen en prijzen — ondanks loonstop en prijsbeheersing — dermate verstoord waren, dat daarin op korten termijn in een voor de arbeiders gunstigen zin verbetering moest worden aangebracht.

Bij de eerste besprekingen met de Vereniging van Tilburgse Fabrikanten van Wollen Stoffen, waren zowel werkgevers — als werknemersvertegenwoordigers het eens, dat bij den heropbouw van het bedrijfsleven, zowel uit overwegingen van Sociale als economische aard, gestreefd moest worden naar meer uniformiteit in lonen en arbeidsvoorwaarden voor de gehele textielindustrie, met als grondslag uitschakeling van het loon als concurrentiefactor.

Daarvoor was nodig een bredere basis van overleg, waarbij dan ook werden ingeschakeld door de Ver. van Tilb. Fabrikanten van Wollen Stoffen, de vertegenwoordigers van de Ned. R. K. Vereniging van Werkgevers in de Textielnijverheid, alsmede niet aangesloten werkgevers in de textielindustrie.

Tijdens de onderhandelingen n.l. 26 November 1944, verscheen de Beschikking van den Tijdelijk Rijksbemiddelaar Jhr. Dr. Ir. W. J. J. de Muralt. Deze Beschikking hield in, dat een verhoging op het loon gegeven mocht worden van 25% op basis van 10 Mei 1940. Alle verhogingen na genoemden datum verstrekt, moeten daarop in mindering worden gebracht.

Hierbij zij opgemerkt dat de toegestane verhoging van 25% o.i. te laag en niet in overeenstemming is met de gestegen prijzen. Daarnaast betekende deze maatregel in feite een averechts resultaat op ons streven naar meer uniformiteit en zeker niet in overeenstemming met datgene wat wij onder orde-ning verstaan.

Bij de voortgezette besprekingen met de Ver. v. Tilb. Fabrikanten van Wollen Stoffen, hebben wij dan ook ons ingenomen standpunt gehandhaafd dat de lonen van de laagst betaalden, met name die der uurwerkers in 't algemeen en die der jeugdige arbeiders en vrouwelijk personeel in 't bijzonder, aanmerkelijk hoger moesten worden opgevoerd dan 25%.

De overeengekomen minimumuurloonsregeling met de Ver. van Tilb. Fabrikanten van Wollen Stoffen welke per 6 Februari met terugwerkende kracht vanaf 1 Januari 1945, door den Rijksbemiddelaar in principe werd goedgekeurd

waardering van het „weten“, zonder te vervallen in de minstens even noodlottige overwaardering van de lichamelijke ontwikkeling. Bijzonder verwachten wij van onze volksschool-leerkrachten en hun organisaties, dat zij de ontwikkeling van het gemoedsleven, het aanvoelen van het schone en het beoefenen van het schone zullen steunen. Tekenen, muziek, Gregoriaanse zang vooral kunnen, mits met zorg uitgeoefend, het edele in den mens doen ontwaken en verzorgt tevens een praktische kant van het leven. Of de lagere school nog beslag dient te leggen op de jeugd boven 14 jaar, betwijfelen wij sterk.

Dat het praktisch zou wezen, heel de afgestudeerde mannelijke lagere-schooljeugd te verplichten, een ambachtsschool te volgen, durven wij evenmin te beweren.

Een gedeelte der jongens zal ongeschikt zijn, om écht een vak te leren. En zouden allen geschikt zijn, dan zou zo'n verplichting vermoedelijk een teveel aan vakmensen scheppen en een tekort aan liefhebbers voor 't allereenvoudigste werk.

Men bevordert het volgen der ambachtsschool; men verplichte daartoe niet. Daarmee zal onze stand en de gemeenschap het meest gebaat zijn.

Pater PASCHASIUS.

Hoofdredacteur: Dr. A. Cornelissen,

geeft daaromtrent wel een duidelijk beeld. Met overtuiging kan dan ook worden vastgesteld dat hier goed werk is geleverd.

Niet de gewenste ordening verkregen.

Besprekingen met een deputatie van de Ned. R. K. Vereniging van Werkgevers in de Textielnijverheid en niet aangesloten werkgevers in de textielindustrie, hebben niet tot overeenstemming geleid. Alhoewel erkend moet worden, dat ook deze werkgevers, voor meerdere groepen van arbeiders een grotere verhoging dan 25% op basis van 1940 in hunne voorstellen hadden verwerkt, konden deze toch door ons niet worden aangevaard, meer in 't bijzonder omdat de werkgevers gehandhaafd wenste te zien die grote verscheidenheid in lonen naar plaats en geaardheid van het bedrijf.

Ter oriëntering, tevens voorlichting aan onze leden, laten wij hier volgen een uittreksel van de circulaire, welke inzake de onderhavige kwestie, door de Ned. R. K. Vereniging van Werkgevers in de Textielnijverheid aan hare leden, alsmede aan de buiten de Vereniging staande textielbedrijven is uitgegaan.

„Onder verwijzing naar de gecombineerde vergadering van textiefabrikanten op Woensdag 28 Februari te Eindhoven gehouden, deelen wij U mede, dat een deputatie van werkgevers een tweetal besprekingen met de arbeidersorganisaties over de wijziging der loonregeling heeft gehad.

Zeer tot onze spijt hebben de betreffende besprekingen niet tot overeenstemming geleid.

De arbeidersorganisaties stelden zich op het standpunt, dat het loon voor de gemeenten vallende onder de Ite Gemeenteklasse (Eindhoven, Helmond, Maastricht en Tilburg) moesten worden vastgesteld op het niveau, hetwelk voor de Tilburgsche wolindustrie is tot stand gekomen; voorts wenschten zij de lonen voor de randgemeenten als Goirle, Geldrop, Mierlo-Hout, op hetzelfde niveau gebracht te zien als die der gemeenten in wier onmiddellijke nabijheid zij gelegen zijn.

Van de zijde der werkgevers is er op gewezen, dat het verschil in het loonniveau tusschen de wolindustrie enerzijds en de katoens, linnen- en tricootindustrie anderzijds een historisch verschil is, hetwelk thans zeer bezwaarlijk kan worden weggewerkt, vooral niet omdat hierbij ook een groot aantal ondernemingen boven de rivieren betrokken is. Het standpunt is ingenomen, dat de bedoeling van de herziening der loonregeling geen andere was dan toepassing van de Beschikking van den Tijdelijk Rijksbemiddelaar op de lonen en dat geen principiele wijzigingen — hetwelk de door de arbeidersorganisaties gewenschte wijzigingen zijn — konden worden aangebracht.

Waar beide partijen haar standpunt handhaafden, werd besloten deze aangelegenheid aan den Tijdelijk Rijksbemiddelaar voor te leggen met het verzoek een voor beide partijen bindende regeling vast te stellen. In de bespreking welke vervolgens tusschen den Tijdelijk Rijksbemiddelaar, een deputatie van werkgevers en een deputatie van werknemers op Woensdag 11 April j.l. heeft plaats gehad, is na zeer langdurige discussies voor de Ite en IIte Gemeenteklasse de op de bijlage bij dit schrijven vermelde loonregeling vastgesteld.

De arbeidersorganisaties verlangden, in verband met de ongewilde vertragingen in de onderhandelingen ontstaan, doorvoering der nieuwe loonregeling met terugwerkende kracht tot 1 Januari 1945, doch de deputatie van werkgevers, die de onderhandelingen heeft gevoerd, is aan dit verlangen slechts in zooverre tegemoetgekomen, dat toegezegd is, dat doorvoering der nieuwe loonregeling zal plaats hebben met terugwerkende kracht tot 15 Februari 1945, zijnde den datum waarop de onderhandelingen zijn begonnen; voor de op wachtgeld gestelde arbeiders(sters), waarvoor doorvoering met terugwerkende kracht praktisch niet mogelijk is, zal de nieuwe regeling ingaan per 23 April 1945.

Uitdrukkelijk zij opgemerkt dat tegelijk met de doorvoering dezer nieuwe loonregeling de tot nu toe geldende duurtetoeslagregeling komt te vervallen. Een en ander zal tongevolge hebben, dat zowel de uur- als de tariefloonen zul-

len moeten worden herzien; mogelijk zijn de lonen reeds tot aan of boven het nieuwe niveau opgevoerd, doch dan zal in ieder geval de duurtetoeslag in het loon moeten worden ingecalculeerd. Uit deze loonsherziening mag vanzelfsprekend geen loonsverlaging voortvloeien.

De lonen der uurwerkers zullen minstens tot de nieuwe maximum uurloonen moeten worden opgetrokken, terwijl de tarieven der stukwerkers eveneens zullen moeten worden verhoogd.

Wij vestigen de speciale aandacht op de bepaling, dat de tarieven voor tariefwerking zoo moeten worden gesteld, dat de volwaardige tariefwerkers, telkens over een termijn van 6 weken gerekend, 10% (tot nu toe was dit slechts 6%) boven het voor hen geldende minimum uurloon zullen moeten kunnen verdienen. Met het oog op de terugwerkende kracht zal moeten worden nagegaan, of voor alle arbeiders — zoowel uur- als stukwerkers — het wekelijksch gemiddelde uurinkomen (loon inclusief duurtetoeslag) sedert 15 Februari 1945 gelegen was beneden het nieuwe uurloon, in welk geval dit tot het nieuwe minimum uurloon zal moeten worden aangevuld; voor wat stukwerkers betreft zal daarenboven moeten worden nagegaan, of het van 15 Februari tot 30 Maart 1945 gemiddeld verdiend uurinkomen gelegen was beneden het nieuwe uurloon + 10%, in welk geval eveneens aanvulling zal moeten plaats hebben. De twee weken van 1 April tot 15 April kunnen bij de volgende periode van zes weken worden gerekend.

„Wij vertrouwen, dat in afwachting van deze goedkeuring, prompte doorvoering der gewijzigde loonregeling conform de aangegeven normen zal plaats hebben.“

Loonregeling (15 Februari 1945).

I. Aan de volwaardige werknemers worden tenminste de volgende uurloonen uitbetaald:

Gemeenteklasse II. (omvattende de gemeenten Apeldoorn, Deventer, Eindhoven, Helmond, Laren (N.H.), Leiden, Maastricht en Tilburg).

Dienst Uitvoering Werken.

Vertrouwsmannen.

Op de werken van de Dienst tot Uitvoering Werken zullen vertrouwsmannen worden aangesteld, benoemd door de drie arbeiders-centralen te weten R.K.W.V., N.V.V. en C.N.V. Deze vertrouwsmannen zullen inderdaad goed werk kunnen verrichten, in dien de werkleiding open oog heeft voor de verschillende moeilijkheden die zich kunnen voordoen en indien zij werkelijk die vertrouwsmannen erkent en met hen de moeilijkheden wil bespreken en tracht er 'n oplossing voor te vinden. Het gevaar is echter aanwezig, dat de baan die men moet afleggen om tot enig resultaat te komen nog langer wordt dan ze soms al is.

Het is den vertrouwsman niet toegestaan het werk te verlaten, moet hij dan in spoedgevallen dat 's avonds na werktijd maar opknappen? Als b.v. er op 'n gegeven moment voor een aantal arbeiders porties eten van de keuken te kort zijn, kunnen dan die vertrouwsmannen dan niet direct zorgen, ook al moet men het werk daarvoor verlaten?

Bij uitzondering kan dat worden toegestaan. Accoord, maar 't hangt af van de werkleiding en..... er zijn altijd nog 'n aantal werkleiders bij het N.A.F. zijn geweest en die de organisatiesmannen bij hun pogen om de zaak in het reine te brengen slechts zeer karig of niet steunen, ja zelfs zullen tegenwerken. Wordt het niet hoog tijd dat de mannen van de leiding bij verschillende werken onder de loupe worden genomen? Wij willen gezonde opbouw in eendrachtige samenwerking met en door goede vaderlanders, ook bij de Dienst Uitvoering Werken.

De lange baan.

Het aanhangig maken van loonklachten e.a. duurt niet zo lang, maar vooraleer er eindelijk eens 'n beslissing kan komen zijn er enkele weken over heengegaan. De zaken zullen worden onderzocht, zo zegt men toe, maar men vergeet dat de kwesties reeds sericus zijn bekeken vooraleer ze bij 'n hogere instantie worden

Leeftijd	Groep III (Ongesch.) Minimum uurloon		Groep II (Gesoch.) Minimum uurloon		Groep I (Gesoch.) Minimum uurloon	
	A	B	C	D		
<i>Mannelijke arbeiders</i>						
14 jaar		15				
14½		16½				
15		18				
15½		19½				
16		21				
16½		22½				
17		24	26			
17½		26	28			
18		28	30			
18½		30	32			
19		32	34		36	
19½		34	36		38	
20		36	38		40	
20½		38½	40½		42½	
21		41	43		45	
21½		43½	45½		47½	
22		46	48		50	
22½		48½	50½		52½	
23		51	53		55	
23½		53½	55½		57½	
24-60		56	58		60	

Vrouwelijke arbeiders

14 jaar	13			
14½	14½			
15	16	20		
15½	17	21		
16	18	22		
16½	19	23		
17	20	24		
17½	21	25		
18	22	26	30	
18½	23	27	31	
19 j. e. o.	24	28	32	

De accoordwerkers moeten gemiddeld 10% meer kunnen verdienen dan bovenstaande minimum-uurloonen.

Gemeenteklasse III (omvattende de gemeenten Aalten, Boxtel, Deurne, Dinxperlo, Geldrop, Gemert, Goirle, Heeze, Mierlo, Moordrecht, Oss, Stad-Delden, Vaals, Veldhoven en Waalre zijn alle lonen 2 cent per uur lager gesteld.

Het behoeft wel geen nadere verklaring dat de goedgekeurde minimumloonsregeling door den Rijksbemiddelaar, ondanks de zijnerzijds gegeven verklaring, dat hij niet bevoegd is, wijziging in de bestaande Gemeenteklassen-indeling tot stand te brengen, bij ons toch geen bevreemding heeft gebracht.

Zodra het contact in het gehele land hersteld is, zal ongetwijfeld deze aangelegenheid opnieuw aan de orde worden gesteld. Wij koesteren de hoop dat wij er dan in zullen slagen, de bestaande en o.i. ongezond gegroeide verhoudingen in de textielindustrie te kunnen wegnemen.

den aanhangig gemaakt. Dat moet dan niet zo lang meer duren voordat 'n beslissing kan worden genomen. De arbeiders worden er de dupe van, want bijbetaling van terugwerkende kracht schijnt, al is het redelijk en billijk niet te kunnen.

Gevalen waar bij in dezelfde ploeg en hetzelfde werk, de lonen van de arbeiders f 7.— uiteen lopen, moeten niet voorkomen maar moeten, als 't gebeurt direct opgelost worden. Een vlugge weg tot beslissing van dergelijke geschillen is de enige weg die bevreemding zal kunnen schenken aan onze arbeiders.

Van „de lange baan“ met uiteindelijk misschien nog nul op 't request hebben de arbeiders genoeg. Het is redelijk dat voldoende aandacht wordt besteed ook aan de arbeidsvoorwaarden bij de Dienst tot Uitvoering van Werken.

De laarzenvergoeding.

Wij vragen ons af, of 'n laarzenvergoeding die vóór de oorlog werd gegeven ook nu zonder meer wederom moet worden toegepast. Vijf en zeventig cent per week vergoeding, omdat een arbeider z'n eigen laarzen gebruikt is toch wel zeer minem. Men doet of er niets van is verandert en de laarzen voor de arbeiders zo maar voor 't grijpen liggen en tegen 'n zacht prijsje te koop zijn. Men vergeet dat 't 'n kostbaar bezit is voor die mensen.

Bovendien, degene die geen eigen laarzen gebruikt ontvangt na enkele weken evenveel 'n vergoeding van 75 cent per week. Is dat niet schieff? Is hier niet iets verkeerd? Wij menen van wel. Het zogenaamde kopen van de laarzen van het uitvoerend lichaam om ze te gebruiken en het zogenaamde terugkopen door dat lichaam na gebruik lijkt ons een mistoestand, die zelfs zeer onbillijk kan uitvallen voor den betreffenden arbeider. Het kan immers voorkomen, dat hij na enkele weken f 3.— of f 4.— terug ontvangt, terwijl hem voor die laarzen f 6.50 in rekening is gebracht. Ook dit punt verdient wijziging in goederen zin en op korten termijn.